K vývodům stížnosti snažícím se názor právě vyslovený zviklati poukazem na okolnost, že stěžující si pokladna není omezena na členy řádné dle shora cit. předpisu stanov, nýbrž že má též členy přispívající a dobrovolné, jest uvésti toto: Stanoví-li čl. VII zák. č. 89/20, že skupiny zaměstnanců — podle tohoto zák. nově podrobené pojistné povinnosti — nemohou býti členy zapsaných pomocných pokladen, jejichž působnost jest podle čl. XXI odst. 3 zák. č. 268/19 obmezena na pojištěnce podrobené pensijní povinnosti pojistné podle zák. č. 1 ř. z. z r. 1907 nebo podle cís. nař. č. 138/1914, má vzhledem k citaci čl. XXI na mysli pouze působnost takové zapsané pokladny pomocné jako pokladny náhradní.

Šloť zákonodárci o vyřešní otázky, zda pojištěním u té které pojišťovny je učiněno zadost zákonné povinnosti, aby všichni zaměstnanci, na které se normy o pojistné povinnosti nemocenské vztahují, byli pojištěni způsobem odpovídajícím zákonu. A při řešení této otázky zůstávali mimo úvahu členové přispívající a dobrovolní. — — —

Č. 6855.

Samospráva obecní: Politický úřad může podle § 102 ob. zříz. česk. zakázati výkon usnesení obecního zastupitelstva, kterým bylo vzato na vědomí usnesení obecní rady, jímž »se důrazně ohradila proti příliš ostrému a poměry neodůvodněnému postupu státní policie proti účastníkům projevů proti jazykovému nařízení.«

(Nález ze dne 4. listopadu 1927 č. 560).

Věc: Obec K. proti ministerstvu vnitra stran zákazu usnesení obecního zastupitelstva.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Městské zastupitelstvo v K. ve své schůzi dne 15. března 1926 usneslo se vzíti na vědomí usnesení městské rady tohoto znění: »Der Stadtrat verwahrt sich nachdrücklichst im Interesse der bekannt friedliebenden Bevölkerung von K. gegen das übermässig scharfe, durch die Verhältnisse nicht begründete Vorgehen der Organe der Staatspolizei wider die Teilnehmer an den Kundgebungen gegen die Sprachenverordnungen und er gibt seiner Erwartung Ausdruck, dass die Staatspolizei künftighin insbesondere auch bei Massenversammlungen ein rücksichtsvolles Verhalten betätigen werde.«

Výměrem ze 16. dubna 1926 zakázala osp v základě § 102 česk. ob. zř.výkon tohoto usnesení, poněvadž obec překročila jím obor své působnosti.

Nař. rozhodnutím potvrdrlo min. vnitra tuto sistaci s tímto odůvodněním:

Podle § 117 úst. listiny může každý v mezích zákona projevovati své mínění slovy. Totéž platí i o právnických osobách a tedy i o obecních zastupitelstvech jako orgánech obcí, avšak s omezením, že projev děje se v mezích jejich působnosti. Již ona funkce, že ob. zastupitelstvo je orgánem veř. správy, pokud přísluší obci, ukládá mu povinnost, aby přispívalo k zachování autority veřejné správy. Pokud jde o daný

případ, usneslo se měst. zastupitelstvo v K. dne 15. března 1926 na resoluci, směřující proti opatřením státní policie při projevech proti jaz. nařízení. V resoluci té ohražuje se zastupitelstvo, aniž by uvádělo konkrétní a věcné okolnosti, z nichž svůj názor čerpalo, a to co nejdůrazněji proti — dle jeho trvzení přespříliš ostrému — postupu orgánů státní policie a vyslovuje očekávání, že státní policie příště, obzvláště též při hromadných shromážděních bude postupovati ohleduplněji. Je-li obec orgánem veř. správy, nelze zajisté shledati, že by projev jejího mínění bez udání věcných důvodů činnost veř. správy ostře a tonem hanlivým kritisující a takto zájmu veř. správy škodlivý, zůstával v mezích zákonné její příslušnosti, že by to byl projev v mezích zákona nebo v zájmu obce. Je-li tomu tak, pak inhibovaným usnesením vybočilo zastupitelstvo z mezí své působnosti, jež jsou mu vytčeny jako orgánu veř. správy, a zákaz výkonu usnesení toho z dozorčí pravomoci státní správy byl v ustanovení § 102 obec. zříz. odůvodněn.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neuznal nss důvodnou.

Stížnost uplatňuje především, že měst. zastupitelstvo pouze vzalo na vědomí usnesení měst. rady, aniž samo ve věci se prohlásilo, takže nelze prý seznati, jak mohlo vybočiti z oboru své působnosti. Než právě tím, že se usneslo vzíti projev měst. rady na vědomí, projevilo přece, že se s obsahem jeho stotožňuje a projev měst. rady béře za svůj. Tím učinilo usnesení ve věci, a dozorčí úřad právem tedy podle obsahu tohoto projevu posuzoval, zda nevybočuje z mezí zákonného oboru působnosti ob. zastupitelstva.

Ve věci samé uvážil nss, že § 117 úst. listiny nezaručuje volný projev mínění beze všeho omezení, nýbrž jenom v »mezích zákona«, a u právnických osob nad to »v mezích jejich působnosti«. Ob. zastupitelstvo je sbor povolaný k tomu, aby jako článek organismu veř. správy ve státě vykonával veř. správu, pokud vložena je do působnosti obce ať samostatné, ať přenesené. Tato funkce ukládá mu povinnost, aby, pokud na něm jest, přispívalo k zachování a upevnění autority zákona a veř. moci, zejména jde-li o zachování veř. klidu a pořádku, kdyžtě specielně veř. policie v určitém úseku zákonem obci je výslovně uložena (§§ 36, 59, 60 ob. zř.). Tím není ovšem řečeno, že by ob. zastupitelstvo nesmělo se zabývati kriticky opatřeními státní správy a s hlediska zájmů obce (§ 28 ob. zř.) upozorňovati nadřízené orgány správní na závady v tom směru shledané. Projevy takové musí však býti věcné. Není slučitelno s postavením ob. zastupitelstva jako článku ústrojí veř. správy v státě, jestliže zastupitelstvo, beze všeho věcného odůvodnění, projevem míreným zřejmě na veřejnost »ohražuje se co nejostřeji proti přesmíru ostrému a neodůvodněnému postupu orgánů státní policie«, a neuvádějíc žádných konkrétních závad, staví se takto všeobecně a ostentativně proti orgánům výkonné moci státu. Tím vybočuje z mezí působnosti, které jsou mu vytčeny povahou jeho jako orgánu veř. správy, povolaného k tomu, aby spolupůsobilo k zachování veř. pořádku a klidu, a vybočení to odůvodňuje zákrok státního úřadu dozorčího podle § 102 ob. zř.